

DOBRO DOŠLI U KAMP KOŠMARA

R. L. STAJN

Prevela
Ivana Jordović
■ Laguna ■

Naslov originala

R. L. Stine

WELCOME TO CAMP NIGHTMARE

Copyright © 1993 by Scholastic Inc.

All rights reserved. The Goosebumps book series created by
Parchute Press, Inc.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA

GOOSEBUMPS and GROZOMORA logos are registered
trademarks and/or trademarks of Scholastic Inc.

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

DOBRO DOŠLI U KAMP KOŠMARA

Gledao sam kroz prašnjavi prozor dok se autobus iz kampa truckao po uskom, krivudavom putu. U daljini sam video obronke crvenih brda ispod sjajnog žutog neba.

Nisko belo drveće pružalo se duž puta poput ograde. Bili smo duboko u divljini. Skoro sat vremena nismo prošli pored neke kuće ili farme.

Sedišta u autobusu bila su od tvrde plave plastike. Kada bi autobus naleteo na džombu, svi bismo poskočili na sedištima. Svi su se smejali i vikali. Vozač je stalno režao na nas i vikao da umuknemo.

U autobusu je bilo dvadeset dvoje dece koja su išla u kamp. Ja sam sedeo u poslednjem redu do prolaza, pa sam mogao da ih prebrojim.

Bilo je osamnaest dečaka i samo četiri devojčice. Pretpostavljam da dečaci, kao i ja, idu u kamp *Mesečina*. Devojčice su išle u ženski kamp u blizini.

Devojčice su sedele zajedno u prednjim redovima i tiho razgovarale. S vremena na vreme brzo bi se okrenule da odmere dečake.

Dečaci su bili mnogo glasniji od devojčica, pričali su viceve, smejali se, ispuštali smešne zvuke, vikali gluposti. Bila je to duga vožnja, ali mi smo se dobro zabavljali.

Dečak pored mene zvao se Majk. On je sedeo do prozora. Majk je pomalo ličio na buldoga. Bucmast, s okruglim licem i debeljuškastim rukama i nogama, imao je kratku, nakostrešenu crnu kosu i često se češao po glavi. Bio je u vrećastim smeđim kratkim pantalonama i zelenoj majici bez rukava.

Sedeli smo zajedno ceo put, ali Majk nije mnogo pričao. Zaključio sam da je stidljiv, ili možda vrlo nervozan. Rekao mi je da je ovo prvi put da će boraviti u kampu.

I meni je bio prvi put. I moram da priznam da su mama i tata već počeli pomalo da mi nedostaju dok me je autobus odvezio sve dalje od kuće.

Imam dvanaest godina, ali nikada nisam odlazio od kuće. Iako je dugačka vožnja bila zabavna, bio sam tužan. I mislim da je isto bilo i s Majkom.

Pritisnuo je buc masto lice na prozor i gledao u crvena brda koja su se ređala u daljini.

„Majk, jesi li dobro?“, pitao sam.

„Aha. Naravno, Bili“, brzo je odgovorio ne okrećući se.

Mislio sam na mamu i tatu. Delovali su tako ozbiljno na autobuskoj stanici. Pretpostavljam da su i oni bili nervozni što prvi put idem u kamp.

„Pisaćemo ti svaki dan“, rekao je tata.

„Daj sve od sebe“, rekla je mama grleći me snažnije nego inače.

Kakav čudan savet. Zašto nije rekla: „Lepo se provedi“? Zašto je rekla: „Daj sve od sebe“?

Kao što možete da zaključite, uvek me nešto brine.

Dosad sam upoznao još samo dvojicu dečaka koji su sedeli ispred nas. Jedan se zvao Kolin. Imao je smeđu kosu dugačku do kragne i srebrne naočari za sunce, pa mu se nisu videle

oči. Izigravao je žestokog momka i nosio crvenu maramu na glavi. Stalno ju je odvezivao i ponovo vezivao.

Pored njega, do prolaza, sedeo je Džej, krupan i bučan dečak. Džej je mnogo pričao o sportu i stalno se hvalio kako je dobar sportista. Voleo je da pokazuje svoje velike, mišićave ruke, naročito kada bi se neka od devojčica okrenula da nas odmeri.

Džej je stalno zadirkivao Kolina i rvao se s njim, grabeći ga oko vrata i kvareći mu maramu. Znae već. Samo se zavilavao.

Džej je imao divlju, čupavu riđu kosu, koja je izgledala kao da je nikad nije očešljao, i krupne plave oči. Neprestano se cerio i glupirao. Celim putem je pričao odvratne viceve i dobacivao devojčicama.

„Hej, kako se zoveš?“, doviknuo je Džej plavokosoj devojčici koja je sedela napred do prozora.

Dugo nije obraćala pažnju na njega. Ali kada je Džej četvrti put ponovio pitanje, okrenula se, a zelene oči su joj sevale. „Don“, odgovorila je. Onda je pokazala na crvenokosu devojčicu pored sebe. „A ovo je moja drugarica Dori.“

„Hej, to je neverovatno! I ja se zovem Don!“, šalio se Džej.

Mnogi dečaci su se nasmejali, ali Don se nije ni osmehnula. „Drago mi je da smo se upoznali, Done“, odgovorila mu je i okrenula se napred.

Autobus je poskočio preko rupe na putu i svi smo odskočili.

„Hej, Bili, pogledaj“, iznenada reče Majk, pokazujući kroz prozor.

Majk dugo ništa nije rekao. Nagnuo sam se prema prozoru pokušavajući da vidim šta mi pokazuje.

„Učinilo mi se da sam video prerijsku mačku“, rekao je i dalje zagledan.

„Šta? Stvarno?“, video sam grupice niskog, belog drveća i hrpe hrapavog crvenog kamenja. Ali nisam video nijednu prerijsku mačku.

„Otišla je iza onog stenja“, rekao je Majk i dalje upirući prstom. Onda se okrenuo prema meni. „Da li si video ikakav grad ili tako nešto?“

Odmahnuo sam glavom. „Samo pustinju.“

„Ali zar ovaj kamp ne bi trebalo da se nalazi blizu grada?“ Majk je delovao zabrinuto.

„Mislim da ne“, odgovorio sam. „Tata mi je rekao da se kamp *Mesečina* nalazi iza pustinje, duboko u šumi.“

Majk je razmišljao o tome neko vreme, mršteći se. „A šta ako hoćemo da se javimo kući ili tako nešto?“, pitao je.

„Verovatno postoje telefoni u kampu“, rekao sam mu.

Podigao sam pogled na vreme da vidim kako Džej baca nešto prema devojkicama. Izgledalo je kao zelena lopta. Pogođilo je Don u potiljak i upetljalo joj se u plavu kosu.

„Hej!“, besno je viknula Don. Izvukla je lepljivu zelenu loptu iz kose. „Šta je ovo?“ Okrenula se da pogleda Džeja.

Džej se piskutavo kikotao. „Ne znam. Našao sam to zalepljeno za sedište!“, doviknuo joj je.

Don ga je mrko pogledala i bacila zelenu lopticu nazad. Ova je promašila Džeja i zalepila se na zadnje staklo uz glasno *tup*.

Svi su se smejali. Don i njena prijateljica Dori iskreveljile su se Džeju.

Kolin je petljao sa svojom crvenom maramom. Džej se zavalio i naslonio kolena na sedište ispred sebe.

Nekoliko redova ispred mene dva nasmejana dečaka pevala su pesme koje svi znamo, ali su originalne reči zamenili nekim stvarno odvratnim.

Još neka deca su im se pridružila u pesmi.

Iznenada, bez upozorenja, autobus se cvileći zaustavio uz glasno škripanje guma po putu.

Svi smo iznenađeno uzviknuli. Odskočio sam sa sedišta i grudima udario u sedište ispred sebe.

„Jao!“ To je bolelo.

Srce mi je još tuklo dok sam se vraćao na sedište, kada se vozač ispravio i okrenuo k nama, oslanjajući se snažno na prolaz.

„Oh!“ Glasni uzdasi proneli su se malim autobusom kada smo videli vozačevo lice.

Glava mu je bila ogromna i ružičasta, s gomilom divlje nakostrešene svetloplave kose. Imao je dugačke, šiljate uši. Ogromne crvene oči ispale su iz tamnih duplji i skakutale mu ispred nosa nalik na rilo. Oštri beli ocnjaci virili su iz otvorenih usta. Zelena tečnost mu je curila preko debelih crnih usana.

Dok smo nemo i užasnuto zurili u njega, vozač je zabacio čudovišnu glavu i ispustio životinjski urlik.

Vozač je tako glasno urlikao da su se stakla na autobusu tresla.

Nekoliko dece vrištalo je od straha.

Majk i ja smo se sakrili iza sedišta.

„Pretvorio se u *čudovište!*“, prošaptao je Majk očiju razrogačenih od straha.

A onda smo iz prednjeg dela autobusa čuli smeh.

Uspravio sam se taman na vreme da vidim kako vozač podiže ruku do plave kose. Povukao se za kosu – i lice mu je skliznulo!

„Ohhh!“ Nekoliko dece vrisnulo je od užasa.

Ali brzo smo shvatili da je lice koje je visilo u vozačevim rukama maska. Nosio je gumenu masku čudovišta.

Njegovo pravo lice bilo je potpuno normalno, primetio sam s olakšanjem. Imao je svetao ten, kratku proređenu crnu kosu i sitne plave oči. Smejao se odmahujući glavom i uživajući u svojoj šali.

„Ovo ih svaki put prevari!“, objavio je podižući ružnu masku.

Nekoliko dece se nasmejalo s njim. Ali većina nas je bila suviše iznenađena i zbunjena da bi mislila kako je sve to smešno.

Iznenada mu se izraz lica promenio. „Svi napolje!“, osorno je naredio.

Povukao je ručicu i vrata su se bučno otvorila.

„Gde smo?“, viknuo je neko.

Ali vozač nije obratio pažnju na pitanje. Bacio je masku na svoje sedište. A onda je spustivši glavu da ne bi udario u krov, brzo izašao.

Nagnuo sam se preko Majka i zagledao se kroz prozor, ali nisam video bogzna šta. Samo beskrajnu žutu ravnicu s pokojom hrpom crvenog kamenja. Izgledalo je kao pustinja.

„Zašto izlazimo ovde?“, pitao je Majk okrećući se k meni. Video sam da je stvarno zabrinut.

„Možda je ovo kamp“, našalio sam se. Majku nije bilo smešno.

Svi smo se zbunjeno gurali izlazeći iz autobusa. Majk i ja smo poslednji sišli pošto smo sedeli pozadi.

Spustivši se na čvrsto tlo, zaklonio sam oči od jarkog sunca koje je stajalo visoko na popodnevnom nebu. Bili smo na ravnom, otvorenom terenu. Autobus je stajao pored betonske platforme veličine teniskog terena.

„Mora biti da je ovo neka vrsta autobuske stanice“, rekoh Majku. „Znaš. Mesto izlaska.“

Zavukao je ruke u džepove šorts. Šutirao je prašinu, ali ništa nije rekao.

S druge strane platforme Džej se rvao s dečakom kojeg još nisam upoznao. Kolin je stajao naslonjen na autobus i glumio opuštenost. Četiri devojčice tiho su pričale blizu platforme.

Gledao sam kako vozač prilazi autobusu i otvara prtljag. Stao je da izvlači naše torbe i kofere i nosi ih do betonske platforme.

Nekoliko momaka posmatralo je vozača sedeći na ivici platforme. S druge strane Džej i još nekoliko momaka takmičili su se u bacanju crvenih kamičaka udalj.

Majk je, i dalje s rukama u džepovima, prišao znojavom vozaču s leđa. „Hej, gde smo? Zašto smo stali ovde?“, nervozno je pitao.

Vozač je iz dna prtljažnika izvukao teški crni kofer. Uopšte nije obraćao pažnju na Majkova pitanja. Majk je ponovio, ali vozač se i dalje pravio da Majk nije tu.

Majk se vratio do mene polako, vukući noge. Izgledao je zaista zabrinuto.

Ja sam bio zbunjen, ali ne i zabrinut. Mislim, vozač je mirno obavljao svoj posao, istovarivao prtljag. Znao je šta radi.

„Zašto neće da mi odgovori? Zašto neće ništa da nam kaže?“, navaljivao je Majk.

Bilo mi je žao što je Majk toliko nervozan. Ali nisam više želeo da slušam njegova pitanja. I mene je već nervirao.

Udaljio sam se od njega i pošao duž platforme prema mestu gde su stajale četiri devojčice. S druge strane platforme Džej i njegovi drugari još uvek su se takmičili u bacanju kamenčića.

Don mi se nasmešila dok sam im prilazio. A onda je brzo skrenula pogled. Stvarno je lepa, pomislio sam. Plava kosa joj je blistala na jarkom suncu.

„Jesi li ti iz Centar Sitija?“, pitala je njena drugarica Dori žmirkajući prema meni dok joj se pegavo lice mrštilo od sunca.

„Ne“, rekao sam joj. „Ja sam iz Midlendsa. To je severno od Centar Sitija. Blizu zaliva Autrič.“

„Znam gde je Midlends!“, prasnula je Dori podsmešljivo. Ostale devojčice su se nasmejale.

Osetio sam kako crvenim.

„Kako se zoveš?“, pitala je Don, gledajući me zelenim očima.

„Bili“, rekao sam joj.

„Moja ptica se zove Bili!“, uzviknula je i devojčice su se ponovo nasmejale.

„Gde vi, devojke, idete?“, pitao sam brzo, žarko želeći da promenim temu. „Mislim, u koji kamp?“

„Kamp *Mesečina*. Postoji jedan za dečake i jedan za devojčice“, odgovorila je Dori. „Ovo je autobus za oba kampa.“

„Jesu li naši kampovi blizu?“, pitao sam. Nisam ni znao da postoji kamp *Mesečina* i za devojčice.

Dori je slegla ramenima. „Ne znamo“, odgovorila je Don. „Prvi put idemo.“

„Sve četiri“, dodala je Dori.

„I ja“, rekao sam im. „Pitam se zašto smo stali ovde.“

Devojčice su slegle ramenima.

Video sam da se Majk, još uplašeniji, gega za mnom. Okrenuo sam se i prišao mu.

„Gledaj. Vozač je završio s iznošenjem naših stvari“, pokazao je.

Okrenuo sam se na vreme da vidim kako vozač s treskom zatvara prtljažnik.

„Šta se dešava?“, uzviknuo je Majk. „Hoće li neko doći po nas? Zašto je istovarilo naše stvari?“

„Idem da saznam“, tiho sam rekao. Potrčao sam prema vozaču. Stajao je ispred otvorenih vrata autobusa brišući znojavo čelo kratkim rukavom žutomrke uniforme.

Video me je da dolazim – i brzo se popeo u autobus. Skliznuo je na svoje sedište spuštajući zeleni štitnik od sunca na čelo dok sam ja prilazio vratima.

„Dolazi li neko po nas?“, pitao sam ga.

Na moje iznenađenje, povukao je ručicu i vrata su mi se zatvorila ispred nosa.

Motor je zaurlao i ispustio sive izduvne gasove.

„Hej!“, viknuo sam i ljutito udario po staklu na vratima.

Morao sam da se bacim unazad dok je autobus nestajao uz tutnjavu, a gume bučno grabile po tvrdom tlu. „Hej!“, viknuo sam. „Ne moraš da me pregaziš!“

Besno sam gledao kako autobus poskakuje po putu i nestaje. Potom sam se okrenuo Majku. Stajao je pored devojčica. Sada su svi izgledali zabrinuto.

„On – on je otišao“, promucao je Majk dok sam im prilazio. „Jednostavno nas *je ostavio* usred nedodžije.“

Zurili smo u autobus sve dok nije nestao na horizontu, koji je tamneo. Svi smo bili vrlo tihi.

Nekoliko sekundi kasnije čuli smo zastrašujuće životinjske urlike.

Vrlo blizu. I još su se približavali.

„Š-šta je to?“, promucao Majk.

Okrenuli smo se prema prodornim kricima.

Činilo se kao da dolaze s druge strane platforme. U prvom trenutku sam pomislio da Džej i Kolin i njihovi drugari pokušavaju da nas nasamare, ispuštajući životinjske urlike da nas uplaše.

Ali onda sam video njihova uplašena, izbečena lica. Džej, Kolin i ostali ukočili su se u mestu. Nisu to oni ispuštali zvuke.

Krici su bivali sve glasniji. Sve bliži.

Urlici upozorenja.

A onda sam ih ugledao, zureći u daljinu preko platforme. Mala, tamna stvorenja koja se šunjaju, brzo kotrljaju po ravnom tlu, zabacujući glave i ispuštajući uzbuđene krike dok nam prilaze.

„Šta je to?“, uzviknuo je Majk, približivši mi se.

„Jesu li to prerijski vukovi?“, pitala je Dori drhtavim glasom.

„Nadam se da nisu!“, doviknula je druga devojčica.

Popeli smo se na betonsku platformu i zbili se iza kofera i torbi.